

Bilag 5.

BISKOPPEN OVER AALBORG STIFT.

Aalborg, den 28. Oktober 1924.

Til Kirkeministeriet.

Ved i Afskrift at tilstille mig et Andragende fra kvindelige teologiske Studenter og Kandidater om Lovhjemmel for Kvinders Indvielse til Præstegerningen, særlig ved Straffeanstalten paa Christianshavn, har det høje Ministerium under 3. ds. (J. Nr. 3 Z. 2149) udbedt sig en Udtalelse fra mig i Sagen.

Saaledes foranlediget skal jeg tjenstlig udtale følgende:

Som jeg allerede i min Skrivelse af 27. Januar 1919, til hvilken jeg i det hele kan henholde mig, har gjort opmærksom paa, er der ingen Landskirke og intet Kirkesamfund, der tilsteder Kvinder Adgang til Præstevielse. Hvad man under Agitationen lejlighedsvis har kunnet se anført i modsat Retning, har altid vist sig at bero paa Misforstaaelse. Derimod er der siden de kirkelige Verdensmøder i Genève 1920 kommet stærk Gang i de kirkelige Enhedsbestræbelser. I disse er Spørgsmaalet om Enhed i Henseende til Præsteembedet et af de mest afgørende. Paa et saadant Tidspunkt synes det saa ubejligt som vel muligt herhjemme at ville fremtvinge en Adgang for Kvinder til Præstevielse, hvorved man med eet Slag vilde sætte den danske Kirke udenfor den fælleskirkelige Embedsordning.

Skulde man imidlertid gaa til et saadant opsigtsvækkende Brud med Kirkens snart 1900-aarige Skik, forekommer det mig afgørende nødvendigt, at det kun kan ske gennem en Henvendelse fra Menigheden, og at der ikke bør kunne blive Tale om, at en Kvinde indvies til noget Præsteembede, til hvilket kun ikke er blevet indstillet af den paagældende Menigheds Repræsentation. Rent bortset fra det uheldige i, at en saa gennemgribende Ændring i den danske Menigheds fælleskirkelige Stilling blev gennemført »fra oven af« ved et administrativt Magtsprog, har man efter min Overbevisning aldeles ingen Ret til forøgsvis at ansætte en kvindelig Præst netop i en Menighed, der ikke har Menighedsraad eller Indstillingsret og ikke Adgang til Sognebaandsløsning. Ogsaa mellem kvindelige Straffefanger kan der vel findes en eller flere, som følte sig saaledes bundet til Bibelordets Bogstav, at det vilde være den utaaleligste Samvittighedstvang at paatvinge dem en kvindelig Præst, og disse Mennesker har kristelig set ganske samme Værdi og aandelige Ret som deres ikke-straffede Medborgere. Naar deres Forbrydelse og Straf medfører, at de ikke kan faa samme folkekirkelige Ret, bør de være værnet mod alle Noviteter og al Eksperimentering. Og det vilde være et Eksperiment, tilmed et Eksperiment, der ikke var præget af synderlig Visdom, at ansætte en ung uprøvet kvindelig Teolog »paa Livstid« som Præst ved en Straffeanstalt. Det ejendommelige i hele dette Forsøg viser sig ogsaa deri, at paa den Maade vilde »Danmarks første kvindelige Præst« blive ansat under *Justitsministeriet*.

Det vilde da forekomme mig rigtigt, at man stillede hele denne Sag i Bero, til der forelaa en Henvendelse fra en bestemt Menighed om at faa en Kvinde til Præst. Vil man imidlertid uden Hensyn til den fælleskirkelige Stilling overfor Kvinders Adgang til Præsteembedet indføre Præstevielse af Kvinder i den danske *Menighed*, thi Ordinationen er ikke en borgerlig Akt, men en Menighedshandling, da skal jeg saa indtrængende som vel muligt anbefale, at der gives Kvinder Adgang til Præsteembedet paa lige Vilkaar med Mænd i *alle Tilfælde*, hvor den paagældende Menighed direkte eller indirekte indstiller til det paagældende Embede, men ogsaa kun i disse Tilfælde.

Chr. Ludwigs.